

[Glistrup].

særdeles skurvede igennem disse 86 dage og 86 timers anstrengelser.

Derfor kan jeg på fremskridtspartiets vegne sige, at vi vil stemme for dagsordensforslaget. Bevares, ikke alle formuleringer i det er vores egne, der er også føjet nogle ord ind fra anden side, men det er vigtigt, at vi nu står sammen, således at vi virkelig får en stor sammenslutning af alle dem, der vil bevare dette samfund, der ikke vil være med til den sabotage, den omstyrtelse af samfundet, som der så kraftigt er lagt op til. Selv om socialdemokraterne ud fra nogle gamle partitaktiske overvejelser ikke har villet have os med som medforslagsstillere, skal de i hvert fald vide, at de har fremskridtspartiet med sig, de har vore 26 mandater bag sig i den udformning af dagsordenen, som man her er kommet frem til. For nu gælder det om, at vi skal have løst samfundets problemer, og samfundets problemer er blevet væsentlig alvorligere, end man umiddelbart forestiller sig, ved det, der nu er sket.

Da synspunktet bag dette må være – det er også det, der er grundsynspunktet i dagsordenen – at forbrydelse ikke skal kunne betale sig, må man også overveje at foretage andre skridt, træffe andre foranstaltninger for at genoprette den skade, der er forvoldt ved slaphed og uduelighed og eftergivenhed fra regeringens side. Det vil sige, at man må sørge for, at de budskaber, som den berlingske redaktion har, og som den berlingske redaktion gerne vil bringe videre ud til befolkningen, får mulighed for at komme ud, ved at man simpelt hen sørger for, at statsinstitutionen Danmarks radio åbner sin kanal 2 på 3–4 gode sendetimer i løbet af dagen, så man dér kan udsende det berlingske stof. Selvfølgelig må Danmarks radio betale for at få de sendetimer belagt, således at Det berlingske Hus kan få en fornøden økonomisk kompensation for den skade, som Det berlingske Hus forvoldes. Men det vigtigste for os – og jeg forstår, det også er det vigtigste for de mennesker, der står i spidsen af Det berlingske Hus – er, at man sørger for, at de kan få deres synspunkter ud. Længe nok har der været en uheldig tavshed i bladskoven. Der er bestemt behov for, at også den stemme, der hedder den berlingske, får lov til at udtrykke sine synspunkter. Det kræver ingen ændring af radiospredningsloven. Jeg vil håbe, at udgangen på denne debat bliver, at vi også opnår at få de berlingske synspunkter udbredt.

Jeg skal imidlertid ikke her så splid, hvor der skal være enighed, og derfor har jeg ikke tænkt mig at fremsætte et egentligt dagsordensforslag i den retning, idet det, det nu drejer sig om, er at få denne 13. times resolution fra socialdemokratiet lirket igennem tinget med så stor en sammensvejsning som muligt.

Vi må selvfølgelig frygte, at skaden ved de betydelige grundskud, der er rettet mod det danske samfund, er blevet så stor på grund af den svigten, regeringen har vist i de 86 dage og 86 timer, at vi kommer til at diskutere Berlingske Tidende igen i næste uge og næste uge igen. Det er en frygt, vi har, men nu må vi i hvert tilfælde alle sammen på digegrevens bud, på hr. Aukens bud, ile til og forsøge at stemme op imod det brud, der er sket i dæmningen ved de begivenheder, som fandt sted i går. Vi må se at få gjort en aktiv indsats. Vi byder socialdemokratiet velkommen i rækkerne blandt de samfundsansvarlige partier.

Christoffersen (V):

Det er ikke bare tilfredsstillende, men også absolut nødvendigt, at folketinget har fået den debat, der nu er begyndt. Jeg tror, befolkningen forventer, at folketinget i dag ganske klart og utvetydigt siger sin mening om de begivenheder, der har udspillet sig omkring Berlingske Tidende, og det skal siges, så det ikke kan misforstås: dette folketing har i lang tid været tålmodigt – også for tålmodigt – over for de mange former for selvtægt, der har fundet sted, og som stadig finder sted rundt omkring. Jeg vil gerne sige, det er også til socialdemokratiets ordfører: det er jo ikke folketinget, der ophidser. Det er ikke folketinget, der provokerer. Det er ikke de udøvende myndigheder, der har skabt den situation. Det er andre, der har haft en interesse i at skabe den. Men nu har vi efter vores opfattelse nået grænsen. Nu må det være slut med denne langmodighed. Vi vil ikke acceptere trusler, der får folk til at frygt at lade være med at udføre deres lovlige arbejde.

Selvfølgelig har der i denne sag været tale om reelle trusler. Hvad er formålet f. eks. med at ville udlevere løbesejler med folks navne, adresser og billeder? Det er udtrykt meget klart i dag i Ekstra Bladets leder, hvor man skriver, at der naturligvis kun er én hensigt: at udlevere arbejdslederne på nåde og unåde til den del af offentligheden, som ikke ligefrem har været mest kræsen i valget af midler i kam-